

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BÍ ẨN CỦA THÚY NGÂN ĐÀI

Tiểu Quân cùng với Tiểu Hồng ghé vào một khách điểm lúc ánh dương quang vừa lặn xuống trời Tây.

Lần đầu tiên bước ra ngoài giang hồ, Tiểu Hồng như một cô bé ngây ngô, đến đâu cũng thấy những điều lạ mắt. Thậm chí vừa thấy ngọn đèn lồng treo trước cửa khách điểm, Tiểu Hồng nhìn không chớp mắt bởi những sợi tua tơ hồng bay phất phới, và hoa văn lung linh in trên chiếc đèn đó.

Nàng đứng nghếch mặt nhìn chiếc đèn lồng, rồi bất ngờ điểm mũi hài phi thân lên đoạt luôn chiếc đèn lồng treo trước cửa.

Gã tiểu nhị tất tả chạy ra:

- Ê... Ê.. Sao cô nương lại lấy dạ dăng của tôi chứ.

Tiểu Quân nhún vai nhìn Tiểu Hồng, tủm tủm cười. Chàng quay lại gã tiểu nhị:

- Tại hạ mua chiếc đèn này.

Tiểu Quân vừa nói vừa nhét vào tay gã điểm chủ một nén bạc vụn.

Cầm nén bạc đó, gã điểm chủ sáng mắt hẳn lên:

- Cám ơn đại gia.

Tiểu Quân cùng với Tiểu Hồng bước vào trong quán. Tiểu Hồng cầm theo ngọn đèn lồng trông thích thú vô cùng. Nàng hóm hỉnh nói với Tiểu Quân:

- Thúc Thúc... Bộ phải trả kim ngân cho người ta à.

- Giang hồ là như vậy đó... Không ai cho không cái gì đâu.

Tiểu Hồng phụng phịu:

- Vậy Tiểu Hồng trả cái đèn cho người ta nghe.

Tiểu Quân khoát tay:

- Thúc Thúc đã mua rồi. Đêm nay chúng ta tạm ở đây, ngày mai sẽ lên đường đến Thất sơn tử địa.

Tiểu Hồng gật đầu.

Chàng gọi điểm nhị:

- Điểm chủ... Hãy dọn cho tại hạ một căn phòng nghỉ đêm.

Điểm nhị gật đầu:

- Vâng, vâng... Tiểu nhân sẽ dọn ngay.

- Dọn trước cho tại hạ một bữa cơm, và vò rượu năm cân.

Tiểu Hồng nhìn chàng:

- Thúc Thúc uống rượu nhiều như vậy à.

- Thúc thúc quen rồi.

Tiểu Hồng chột nhìn lên lan can. Nàng nheo mày:

- Thúc thúc xem ai đang đến kìa.

Tiểu Quân ngược lên, chàng nhận ra Thúy Ngân Đài.

Tiểu Quân mừng rỡ gọi lớn:

- Ngân Đài... Ngân Đài...

Ngân Đài thả bước đến bàn Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Nàng nhìn Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng lờm nàng, lí nhí nói:

- Thúc Thúc...

Tiểu Quân giả lá cười :

- À để Thúc Thúc giới thiệu... Đây là Ngân Đài cô nương.

Chàng nhìn Tiểu Hồng:

- Còn đây là Hồng nhi diệt nữ của Tiểu Quân.

- Chúc mừng Xảo quỷ có được một diệt nữ tài sắc, võ công quán tuyệt siêu phàm.

Tiểu Quân kéo ghế:

- Ngân Đài ngồi xuống đây đi... Chúng ta đã là người nhà rồi.

Tiểu Hồng dịch ghế đến bên Tiểu Quân:

- Thúc Thúc...

Ngân Đài mỉm cười với Tiểu Hồng:

- Diệt nữ đừng nghĩ quấy cho ta. Lần trước chúng ta hiểu lầm thôi. Ta sẽ không đánh Tiểu Hồng nữa đâu.

Tiểu Hồng ngھnh mặt:

- Nếu có đánh thì Tiểu Hồng lại đuổi cô cô đi mà thôi. Cô cô đâu đánh lại Tiểu Hồng.

Tiểu Quân nheo mày:

- Tiểu Hồng không được nói vậy.

Ngân Đài nói:

- Tiểu Quân đại ca đừng trách Tiểu Hồng. Tiểu Hồng nói đúng đó. Võ công của xuyên Nhãn phương tử Thúy Ngân Đài không thể sánh bằng Tiểu Hồng.

Nàng nhìn Tiểu Hồng:

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi... Bởi Tiểu Hồng là diệt nữ của Xảo quỷ Tiểu Quân.

- Ngân Đài đừng khách sáo như vậy...

Gã điếm chủ dọn thức ăn và bầu rượu năm cân lên bàn.

Ngân Đài nói với Tiểu Quân:

- Xảo quỷ đại ca hôm nay nghỉ ở đây à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tôi đã dọn một gian phòng cho tôi và Tiểu Hồng.

Ngân Đài cầm bầu rượu rót ra chén:

- Ngân Đài cũng trú trong khách điểm này... Để chờ Tiểu Quân đó.

- Tôi gặp lại Ngân Đài... Mừng lắm.

Chàng cầm chén nâng đến trước:

- Chúc mừng sự hội ngộ của chúng ta.

Tiểu Hồng cũng bắt chước cầm chén nhưng khi vừa hợp rượu đã ho sặc sụa. Nàng lắc lưi :

- Cay quá... Cay quá à.. Tiểu Hồng dụi mắt:

- Rượu không có ngon, sao thúc thúc thích như vậy chứ.

Ngân Đài chen vào:

- Thúc thúc của Tiểu Hồng là con sâu rượu mà. Ngân Đài nhìn Tiểu Quân:

- Xảo quỷ ! Mấy ngày nay Ngân Đài có nhiều tin tức rất quan trọng. Chúng ta lên phòng, Ngân Đài sẽ nói cho Tiểu Quân biết.

Tiểu Quân gật đầu.

Ba người quay trở lên gian thư phòng của Ngân Đài. Vừa yên vị, Tiểu Quân sực nhớ đến vò rượu năm cân:

- Ấy... Vô ý quá... Tiểu Quân để quên vò rượu dưới nhà rồi.

Ngân Đài lắc đầu:

- Để Ngân Đài kêu điểm chủ lấy lên cho.

Tiểu Quân khoát tay:

- Không... Không... Tiểu Quân không muốn làm phiền người đâu.

Ngân Đài đứng lên:

- Tiểu Quân không muốn nhờ điểm chủ thì để Ngân Đài xuống lấy vậy.

Nàng vừa nói vừa bước ra cửa, không chờ xem Tiểu Quân có cản mình hay không.

Ngân Đài đi rồi, Tiểu Hồng mới nói với Tiểu Quân:

- Thúc thúc... Tiểu Hồng cảm nhận vị cô cô này không phải người tốt đâu.

Tiểu Quân nheo mắt:

- Sao Tiểu Hồng nghĩ như vậy ? Phải Tiểu Hồng mang ấn tượng cô cô đã từng giao đấu với mình chẳng ?

Tiểu Hồng phụng phịu.

- Không đâu... Nhưng Tiểu Hồng cảm nhận như vậy đó. Những người dụng võ công đâm mù mắt người khác thì không phải người tốt đâu.

Tiểu Quân nhún vai:

- Võ công của mỗi người trên giang hồ có đặc thù riêng của mình. Võ công của cô cô ẩn tàng sự tàn nhẫn nhưng tâm tính của cô cô Thúy Ngân Đài thì rất tốt.

Tiểu Hồng gãi đầu:

- Nhưng sao Tiểu Hồng không thích cô cô.
- Ác cảm phải không... Cho thúc thúc xin đi mà.

Ngân Đài quay trở lại, bung theo bầu rượu. Nàng đặt vò rượu xuống bàn rồi nói với Tiểu Quân:

- Xảo quỷ tiểu ca... Hai người cứ ở đây để Ngân Đài xuống thị trấn tìm xa và ngựa.
- Ngày mai chúng ta tìm cũng không muộn.

Ngân Đài lắc đầu:

- Tiểu Quân không biết đấy thôi... Có thể ngay trong đêm nay chúng ta phải lên đường đến tử địa bí cung may ra mới kịp.

Tiểu Quân nheo mày:

- Ngân Đài nói rõ được không ?

Ngân Đài bậm môi thở dài một tiếng:

- Ngân Đài không dấu gì Tiểu Quân. Trong khi Tiểu Quân lên Chung Nam sơn để mượn Tử Phương Thoa thì Ngân Đài dò la tin tức bọn thuộc hạ Kim sa phái, biết được một điều rất hệ trọng.

Tiểu Quân trang trọng hẳn lên:

- Ngân Đài đã biết được những gì ?
- Đỗ Hạo Thiên đã tự xưng là Kim sa giáo chủ sau khi tự thành "Lôi âm ma công"
- Tiểu Quân có thể đoán được điều đó.

- Điều thứ hai là Đồng Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, Trân Trân hiện đã bị Đỗ Hạo Thiên bắt rồi. Một ngày không giải cứu cho họ thì sinh mạng của những người đó như chỉ treo mảnh chuông.

Tiểu Quân đứng bật lên:

- Tại sao những người đó lại bị bắt chứ ? Họ là những người có võ công đâu phải tầm thường thế mà một lúc Đỗ Hạo Thiên bắt hết được.

- Đồng Tiểu Linh và những người kia có thể đã bị Độc vương vô ảnh hạ độc rồi dâng nạp cho Đỗ Hạo Thiên để đổi lấy sự tôn vinh của Độc môn.

Tiểu Quân bậm môi:

- Thì ra là vậy.

Tiểu Hồng nhìn Ngân Đài, rồi quay lại Tiểu Quân:

- Thúc thúc... Nếu sự việc bắt buộc không thể để mất thời gian... Chúng ta phải lên đường thôi. Thúc thúc đã có Tử Phương Thoa rồi đâu còn sợ gì gã Đỗ Hạo Thiên nữa.

Tiểu Quân nhìn Tiểu Hồng lắc đầu:

- Việc không đơn giản như Hồng nhi nghĩ đâu.

Chàng nhìn Ngân Đài:

- Chúng ta sẽ đi sớm.

Ngân Đài gật đầu:

- Ngân Đài đi tìm xe và ngựa đây. Có lẽ những người kia đang chờ chúng ta.

Nàng nói rồi quay lưng lẩn luôn ra ngoài cửa.

Tiểu Quân nói với theo:

- Ngân Đài cẩn thận đấy

- Ngân Đài tự bảo trọng được mướn Nàng khép cửa lại.

Còn lại Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Chàng xoa trán, thở ra.

Chàng nhìn Tiểu Hồng:

- Hồng nhi ra giang hồ lần này với Thúc thúc, lành ít dữ nhiều, không phải là cuộc du sơn ngoạn cảnh. Nếu như thúc thúc có mệnh hệ gì, thì Tiểu Hồng phải quay về núi Chung Nam báo cho Mẫn sư mẫu biết. Hai người rời núi Chung Nam mà tìm nơi khác ẩn cư.

- Cái gã kia là hạng người thế nào mà thúc thúc bi quan vậy. Thúc thúc đã có Tử Phương Thoa rồi, còn sợ gì "Lôi âm ma công" nữa.

- Phòng xa vẫn tốt hơn.

Tiểu Quân thuận tay mở nắp vò rượu. Mùi thơm của hảo tửu bốc lên xộc vào mũi chàng.

Tiểu Hồng thì nhăn mặt, hai cánh mũi khinh khịt. Tiểu Quân rót rượu ra chén, chưa kịp đưa lên miệng uống thì Tiểu Hồng bất ngờ cản lại :

- Thúc thúc khoan uống rượu đã.

- Có chuyện gì nữa... Bộ Hồng nhi muốn đổi ảm với thúc thúc à ?

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Rượu này không bình thường.

- Không bình thường, nghĩa là sao ? ý Tiểu Hồng nói trong rượu có độc à ?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Chắc chắn là có độc.

- Chưa nếm mà Hồng nhi đã nói rượu có độc. Hồng nhi hoài nghi hơn Tào tháo.

Tiểu Hồng có ấn tượng với cô cô mà thôi.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Thúc thúc không biết thôi. Thúc thúc thử nhìn lỗ mũi Tiểu Hồng coi có gì lạ không ?

Tiểu Quân nhìn cánh mũi thanh tú của Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng hỏi :

- Thúc thúc thấy có điều gì lạ lùng không ?

Tiểu Quân quan sát thật kỹ rồi gật đầu:

- Cánh mũi của Hồng nhi bắt đầu chuyển sắc qua màu hồng rồi đỏ.
- Thế thì đúng trong rượu này có độc rồi.

Nàng vừa nói vừa đập nắp vò rượu lại, nhìn Tiểu Quân phân giải :

- Sư mẫu nói, lúc còn nhỏ Hồng nhi đã bị trúng bách độc vô cùng nặng. Sinh mạng như chỉ mảnh treo chuông, may mắn được sư mẫu đưa lên núi Chung Nam luyện công, để trừ độc, bằng phương pháp thay da đổi thịt mất hết bốn mươi chín ngày. Sau những ngày trừ độc đó tự dưng Hồng nhi bị dị ứng với mọi chất độc. Độc chất không xâm nhập vào cơ thể Tiểu Hồng nữa, nhưng khốn nỗi, mỗi khi có chất độc trong vòng hai trượng, cánh mũi của Tiểu Hồng lại bị dị ứng.

Tiểu Quân cau mày:

- Vậy ai đã bỏ chất độc trong vò rượu này ?
- Còn ai nữa ? Chỉ có cô cô Thúy Ngân Đài mà thôi. Tiểu Hồng đã nói rồi... Cô cô không phải là người tốt nên mới luyện độc công đâm mù mắt người ta.
- Tiểu Hồng chỉ ấn tượng với cô cô mà thôi. Họ bỏ chất độc vào rượu, tất có ý đồ...

Tiểu Quân gõ tay vào trán.

Chàng chồm tới trước nói thầm với Tiểu Hồng. Tiểu Quân ngồi lại như cũ:

- Chúng ta cứ theo đó mà tiến hành.

Tiểu Hồng gật đầu.

Gã điếm nhí lên phòng Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Y thấy hai người nằm gục trên bàn, bên cạnh Tiểu Hồng là chiếc túi nải chắt chắt bên trong có chứa báu vật Tử Phương Thoa. Gã điếm chủ nhẹ bước như một con mèo, từ từ đến bên Tiểu Quân và Tiểu Hồng. Gã ghé mắt nhìn Tiểu Quân.

Tiếng ngáy đều của chàng khiến gã phấn khởi vô cùng. Gã liếc qua Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng cũng chẳng khác gì Tiểu Quân.

Gã điếm chủ thò tay, nhón lấy chiếc túi nải khoác vào vai, rồi nhẹ bước lần ra ngoài.

Tiểu Quân và Tiểu Hồng bật đứng lên.

Tiểu Hồng nói:

- Thúc thúc tin Tiểu Hồng chưa ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tin rồi... Chúng ta đi theo gã chứ ?

Tiểu Hồng gật đầu.

Hai người tiến ra ngoài cửa. Tiểu Hồng thì dụng Mê tông bộ pháp, còn Tiểu Quân thì thi triển Di hình vô tướng âm thầm theo sau lưng gã điếm chủ.

Gã điếm chủ vừa ra khỏi khách điếm với tay lấy chiếc đèn lồng ra ám hiệu thì cảm nhận luôn đại huyết kiên tĩnh tê buốt, tứ chi liền bất động đứng phỗng như pho tượng.

Tiếng xe ngựa rộn lên sau những ám hiệu của gã. Cỗ xe song mã xuất hiện, ngồi trên ghế xà ích là Thúy Ngân Đài.

Nàng nói với gã điếm chủ:

- Người còn đứng phồng ra đó à... lên xe đi ! Thúy Ngân Đài thoáng chau mày khi thấy gã điếm chủ không có chút phản ứng gì sau câu nói của nàng.

Ngân Đài còn chưa hết ngạc nhiên thì Tiểu Quân và Tiểu Hồng từ trong khách điếm bước ra.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng nhìn Thúy Ngân Đài:

- Gã trộm vặt này đã bị Tiểu Quân điếm huyết rồi.

- Tiểu Quân...

- Tại sao Ngân Đài lại muốn đoạt Tử Phương Thoa chứ ?

Ngân Đài sa sầm mặt xuống:

- Miễn cho Ngân Đài câu trả lời đó.

Nàng toan ra roi đánh vào mông ngựa, nhưng đã muộn quá rồi. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi thôi, Tiểu Hồng đã thi triển Mê Tông bộ nhanh như cắt phóng chỉ điếm vào hai vó trước của đôi tuấn mã.

Hai con tuấn mã quy xuống, khiến Ngân Đài chới với. Nàng chưa kịp lấy lại thăng bằng thì đã hứng trọn hai ngọn đàn chỉ thần công của Tiểu Quân.

Ngân Đài ngã bật ra sau bất động.

Tiểu Hồng reo lên:

- Thúc thúc thật là tài ba...

Tiểu Quân bước lại bên Ngân Đài, đỡ nàng ngồi lên:

- Ngân Đài... Nàng phải trả lời cho ta biết... nàng quan hệ thế nào với Đỗ Hạo Thiên. Chính nàng đã kiểm chứng cái xác của Đỗ Hạo Thiên tại Tứ Hải quán và khẳng định y đã chết... Vậy cơ sao bây giờ y lại là Kim sa giáo chủ.

Hai mí mắt Ngân Đài sụp hẳn xuống:

- Tiểu Quân giết Ngân Đài đi.

- Ta muốn rõ sự thật chứ tuyệt nhiên không muốn giết nàng. Ngân Đài nàng thừa biết tay của Tiểu Quân chưa từng vấy máu, chỉ khi bị ép buộc Tiểu Quân mới lấy mạng người mà thôi.

Tiểu Quân ôn nhu hỏi :

- Đỗ Hạo Thiên là gì của nàng ?

Ngân Đài nhướng mày nhìn Tiểu Quân:

- Sư huynh của Ngân Đài.

- Đại ca của nàng. Vậy tất cả những việc làm của Đỗ Hạo Thiên nàng đều biết.

- Biết...

- Đỗ Hạo Thiên bắt nàng bám sát Tiểu Quân ?

- Ngân Đài là cái bóng của Tiểu Quân.

Tiểu Quân thở ra :

- Vậy Đồng Tiểu Linh, Sư Sư, Cúc Cúc, Trân Trân cũng đều do nàng lập mưu bắt.

- Đúng như vậy... Ngân Đài đưa những vị cô nương đó về Tứ Hải quán, rồi lập mưu bắt họ. Tất cả những người đó hiện nay cũng chẳng khác gì Tiểu Quân khi bị trúng Đan sa và Vô ảnh chi độc.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ta không ngờ... Ngân Đài, vậy nàng còn cứu ta tại Thiếu Lâm chi vậy.

- Tiểu Quân chết thì Thánh cô Ngũ Phương Đài đâu còn con mồi nào dẫn dụ quần hào đến tử địa bí cung.

- Nhưng Tiểu Quân chết thì mục đích của sư huynh muội dễ toại thành hơn, sao không để ta chết.

- Lập Cư đâu biết Ngân Đài là sư muội của Đỗ huynh. Nếu như Đỗ huynh luyện thành tuyệt công cái thế, và Ngân Đài lấy đặng Tử Phương Thoa, san bằng Chung Nam Sơn thì đâu còn ai dám chống lại sư huynh muội của Ngân Đài chứ.

Tiểu Hồng sững sốt, chồm đến Ngân Đài:

- Cô cô tính san bằng Chung Nam sơn à. Tại sao lại làm vậy chứ ?

- Bởi vì núi Chung Nam là đỉnh cao của Võ Lâm.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Nàng muốn đoạt Tử Phương Thoa.

- Đúng... Ngân Đài chờ đợi ở đây chỉ vì cái đích đó thôi.

Tiểu Quân thở ra :

- Tất cả những người kia hiện nay đang nằm trong tay sư huynh của nàng.

- Đúng như vậy... Chỉ còn một người duy nhất không khuất phục, chịu sự quản thúc của sư huynh Ngân Đài là Xảo quỷ Tiểu Quân.

- Nàng giận ta không ?

- Không giận... Chỉ buồn thôi... Số phận của Ngân Đài và Tiểu Quân phải đối mặt với nhau mà.

Tiểu Quân quay lại Tiểu Hồng:

- Hồng nhi ! Chúng ta lên đường đến Tử địa bí cung.

Tiểu Hồng tròn mắt:

- Mình không ở lại khách điểm này à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không... Tất cả mọi người đang chờ Thúc thúc. Thúc Thúc hy vọng giải dược của Chung Nam sơn có thể trừ được Đan sa của Kim Sa phái.

Tiểu Hồng chỉ Ngân Đài:

- Còn vị cô cô này ?

Tiểu Quân buông một câu lạnh lùng :

- Mang theo.

- Người mang theo ta làm gì... Cứ giết Ngân Đài đi !

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không giết... Đưa cô về với sư huynh của cô.

Chàng quay lại Tiểu Hồng:

- Hồng nhi ! Mình đi !

Tiểu Hồng gật đầu, cách không phóng chỉ giải huyết đạo cho đôi tuấn mã. Nàng hí hửng cầm lấy dây cương và ra roi. Đôi tuấn mã hí vang một hồi rồi kéo cỗ xe lao về phía trước, Tiểu Hồng thích thú reo lên:

- Thích quá ! Hồng nhi biết cầm cương ngựa rồi nè.

Tiểu Quân mỉm cười, thoáng một chút mộng mơ được hồn nhiên như Tiểu Hồng.

Chính cái cảm giác đó, bất giác chàng quay lại nhìn Ngân Đài. Chàng chợt nao lòng khi thấy thế nằm co quắp của Ngân Đài mà cảm thấy thương hại, tội nghiệp.

Tiểu Quân mở túi nải lấy chiếc áo choàng, sử dụng thế nằm, rồi đắp cho nàng.

Ngân Đài chớp mắt, nghiêng đầu nhìn vào khoang xe. Nước mắt tự dưng trào ra hai bên khóe. Một nỗi xót xa thâm kín nào đó chẹn ngang cuống họng nàng.

Tiểu Hồng liếc mắt thấy Tiểu Quân đắp áo choàng cho Ngân Đài liền nheo mày nói:

- Thúc thúc ! Chiếc áo choàng đó của... của Tiểu Hồng mà.

Tiểu Quân mỉm cười :

- Không phải đâu ! áo của thúc thúc đấy.

Tiểu Hồng phùng hai má, xì một tiếng:

- Thúc thúc vì người xấu mà người xấu có vì thúc thúc đâu.

Tiểu Quân trợn mắt:

- Hồng nhi không được nói vậy... Ngân Đài vẫn là cô cô đấy nhé

- Tiểu Hồng không cần đâu.

Tiểu Hồng vừa nói vừa ra roi quất thẳng vào mông tuấn mã tỏ vẻ giận lẫy.

Nàng lẩm nhẩm nói:

- Tiểu Hồng không nhận đâu.

Ngân Đài nghe Tiểu Hồng nói càng xót xa hơn, nước mắt trào đẫm ra ngoài .